

LEBRIS | WABA
Coordonator Leda Bazaar
SHAUKI AL-GAREEB

L.J. Shen
Parker S. Huntington

DORINTA MEA ÎNTUNECATĂ

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

„CHIAR ȘI MIRACOLELE NECESITĂ TIMP.”

ZANA BUNĂ,
GENUSĂREASA

PROLOG

Zach

TATA SPUNEA MEREU CĂ OAMENII SUNT PRECUM HÂRTIA, iar amintirile, precum cerneala. Habar n-aveam pe atunci, dar cartea mea avea să fie îmbibată în smoală, iar apoi făcută bucăți-bucățele.

Am crescut cu un tată generos. Bani. Identitate. Iubire. Un set frumos de valori – și unul și mai frumos de dinți. El mi le-a oferit pe toate.

Dar cel mai prețios lucru pe care mi l-a dat? *Viața lui.*

Vârsta: 12 ani

La fel ca în cazul tuturor nenorocirilor, cea mai rea zi din viața mea a început destul de inocent. Stăteam cu tata pe bancheta din spate a Bentleyului său Flying Spur, iar șoferul nostru se strecura agresiv printre benzi, disperat să scape de traficul îngrozitor. Un lanț nesfârșit de claxoane îmi zumzăia în urechi. Cerul turna deasupra noastră – o furtună care ne urmărea încă de la casa de licitații. La radio se auzea tare „Bookends”, piesa celor de la Simon and Garfunkel – atât de tare, că nici gândurile nu mi le mai auzeam.

Simțeam privirea tatei în ceafă în timp ce suflam aer cald pe geamul aburit și desenam o spadă în condens.

A oftat.

— Chiar ți-ar prinde bine un hobby.

— Hobbyurile nu sunt utile. De-aia se numesc hobbyuri.

Am desenat niște degete încleștate pe mânerul spadei și sânge curgând din vârful.

— Și oricum, am hobbyuri.

Din față, șoferul a pufnit și a semnalizat stânga.

— Ai talente! m-a corectat tata. Însă doar pentru că ești bun la ceva nu înseamnă că-ți și place. Și statul degeaba toată vara, așteptând întoarcerea celui mai bun prieten al tău, nu se pune ca hobby.

Idiotul de Romeo Costa! Pur și simplu într-o zi plecase. Nici măcar nu-și luase rămas-bun. Mai întâi în Italia, încă din școala primară. Iar acum, într-o tabără plictisitoare în care îl trimisese taică-su cu forța. Se întorsese din Europa total schimbat. Jumătate din mine se aștepta să vină cu o bucată din creier lipsă.

M-am uitat la tata.

— De ce trebuie să-mi placă lucrurile pe care le fac?

Un zâmbet discret i s-a întins pe buze. Era uriaș. Sau poate doar părea așa, fiindcă eu nu apucasem încă să cresc. Dar umplea tot spațiul din spate cu trupul lui. Cu *prezența* lui. Cu părul negru ca onixul și ridurile fine de la coada ochilor. Și cicatricea aia adâncă de pe frunte, primită când fusese supraveghetor la cercetași. Un vultur încercase să mă răpească, iar el se aruncase peste mine în ultimul moment, lovindu-se de un șezlong și despicându-și fruntea.

Mi-a atins tâmpla cu un deget îndoit.

— Pentru că, dacă nu te bucuri de drum, cum crezi că-o să-ți placă destinația?

— Dar nu e *moartea* destinația vieții?

I-am ținut privirea, ca să nu trebuiască să văd cum îmi dispare desenul în aburul de pe geam.

A pufnit în râs.

— Ești mult prea deștept!

— Deci nu zici nu, am mormăit, vrând să-mi protejez urechile de zgomotul claxoanelor și de ploaia care bătea în mașină.

— Destinația e familia. Iubirea. Un loc în lume pe care să-l poți numi al tău.

Mi-am dat jos o crenguță care mi se agățase de teniși.

— Tu ai o grămadă de locuri.

— Da, însă doar unul dintre ele e casa mea. Și e acolo unde sunteți tu și mama ta.

L-am privit ridicând dintr-o sprânceană.

— Ce-am făcut noi să te facem atât de fericit?

— Existați, dragule. Asta e de ajuns.

Plictisit de moarte, m-am lăsat pe spate în scaun, bâțâind nervos din genunchi.

— Dacă te facem atât de fericit, atunci de ce cumperi mereu lucruri ca să te simți bine?

— Arta nu e un „lucru”.

Mi-a pus mâna pe genunchi ca să mă oprească din bâțâit.

— E sufletul unui om turnat în materie. Sufletele n-au preț, Zach. Încearcă să-l protejezi pe al tău, orice ar fi!

M-am apropiat de el, privind săculețul de catifea dintre noi.

— Pot să mă uit la ăsta?

— Nu înainte de ziua ta.

— E al meu?

— Nu ca să-l porți încolo și înapoi. E periculos.

— Cu atât mai bine!

Mi-am frecat mâinile și mi-am îndreptat atenția spre cutia decorativă sculptată manual pe care o ținea cu grijă între palme.

— Dar de asta ce zici?

Mai devreme, ridicaserăm prada câștigată de tata în urma unei licitații intense de la o casă de antichități. Bine, tata o ridicase. Eu eram în mașină, rezolvând un cub Rubik fără ca măcar să mă uit la el în timp ce tata trecea prin tot procesul de verificare. Arta nu mă atrăsese niciodată. Tata își petrecuse ultimii 12 ani încercând să-mi bage în cap înțelepciunea lui și sperând că obsesia lui avea să se lipească și de mine. Nicio șansă.

Puteam să dezbat diferențele dintre gongbi¹ și pictura cu tuș liber, dar nu-mi păsa câtuși de puțin de niște linii pe o hârtie.

Uneori, în secret, îmi doream să am un tată ca al lui Romeo. Ți lăsa să umble cu pistoale și grenade. Rom știa cum să opereze un *tanc*. Asta *da* șmecherie!

Tata a dat capacul greu la o parte și a înclinat cutia spre mine.

— Cadoul pentru aniversarea mamei tale.

Între pereții de satin stătea un pandantiv rotund din jad, sculptat în formă de leu. Un șnur roșu înconjură marginea curbată, ducând spre mărgelile suprapuse, un nod pan chang² supradimensionat și doi ciucuri dubli. Două milioane de dolari, așa, dintr-un foc. Și pentru ce? Mama nici măcar nu avea să poarte chestia asta. Adulții fac uneori cele mai proaste alegeri. Tata le numea impulsuri și spunea că sunt omenești. Poate că nu eram om cu adevărat, fiindcă nimic nu mă entuziasma. Analizam totul prea mult și nu-mi doream nimic. Nici măcar dulciuri.

M-am lăsat înapoi în scaun.

— Arată ca bucata aia de mucegai de brânză care crește în caserola din dulapul lui Oliver.

Acesta era celălalt cel mai bun prieten al meu și avea igiena unui mistreț. Deși nu e tocmai corect față de mistreț – ăla măcar n-are opțiunea de a face duș zilnic.

— *Sba haizi*.

„Copil prostuț.”

Tata mi-a dat un ghionț ușor în ceafă și a râs.

— Într-o zi, o să înveți să apreciezi lucrurile frumoase.

Ploaia s-a întetit, bătând în geamuri de parcă cerșea să intre. Luminile roșii și galbene sclipeau prin sticla distorsionată, iar claxoanele se înteteau.

¹ Tehnică tradițională de pictură chineză caracterizată prin pensulație meticuloasă și detaliată, culori bogate și aplicate în straturi multiple pe hârtie specială, creând un stil realist, precis și adesea colorat (n. tr.).

² Nod tradițional chinezesc ornamental, din șnur, în formă de bucle închise, utilizat adesea în scopuri decorative, simbolizând bunăstarea, norocul și iubirea (n. tr.).

Eram aproape.

— Ești sigur c-o să-i placă mamei?

Mi-am șters nasul cu mâneca tricoului.

— Parcă seamănă cu ăla pe care i l-a luat Celeste Ayi acum câțiva ani.

Sunt aproape sigur că mătușa mea îl luase dintr-un magazin de suvenire din aeroport când plecase din Shanghai.

— O să-l adore!

Degetul tatei plutea pe deasupra pandantivului, trasând marginile fără să-l atingă.

— Păcat că a trebuit să zbor la Xi'an în ianuarie. Până am aflat că celălalt pandantiv fusese adăugat la licitația din D.C., cineva îl cumpărase deja.

— Mai e unul?

De data asta, am desenat pe geam o caracatiță, doar pe jumătate atent, în timp ce Potomacul involburat se strecura pe lângă noi. După câțiva kilometri, urma să facem dreapta pe Dark Prince Road.

— Asta nu-i scade valoarea?

— Uneori. Dar în cazul ăsta, pandantivele au fost făcute ca un set: al lui și al ei. Le-au aparținut unor iubiți sortiți pieirii, în timpul dinastiei Song.

Antenele mi s-au trezit la viață. În sfârșit partea interesantă!

— Și ce s-a întâmplat cu ei? Le-au tăiat capul?

— *Zach!*

— A, da!

Am pocnit din degete și mi-am trecut degetul peste gât.

— Pe vremea aia era cu moartea printr-o mie de tăieturi. Probabil le-au *smuls* brațele.

Tata și-a masat tâmplele, cu un zâmbet obosit pe buze.

— Ai terminat?

— Nu. Când le tăiau nasul fără anestezie, crezi că mureau pe loc sau de la hemoragie?

Blocajul din trafic s-a mai degajat, iar mașina a accelerat. *În sfârșit!*

— Zachary Sun, e un miracol că ești copilul me...

Un claxon asurzitor i-a acoperit vocea. Ploaia. Totul. Tata s-a oprit, cu ochii larg deschiși. Mașina a virat brusc într-o parte, ca și cum încerca să evite un impact. Tata a aruncat cutia deoparte și s-a aruncat asupra mea, înfășurându-și brațele în jurul trunchiului meu și strângându-mă cu putere. M-a apăsât pe scaun. O lumină orbitoare de faruri i-a brăzdat fața.

Bentleyul s-a răsturnat, mai întâi pe o parte, apoi cu roțile în sus. Am aterizat cu capul în jos. El era tot deasupra mea și încă mă proteja. Totul s-a întâmplat repede. Un țipăt prelung, înfundat. Apoi durere. Durere completă, absolută. Peste tot și nicăieri în același timp. Eram și amortit, și sfâșiat. Am clipit rapid, ca și cum asta m-ar fi putut ajuta să aud sau să văd.

— Ești bine, Zachary! Ești în regulă.

Buzele lui au format cuvintele, cu fața la nici un centimetru de a mea. Tremura din tot corpul. Și-a lăsat ochii în jos, între noi, apoi i-a închis și a tras aer cu greu, ca și cum l-ar fi durut să respire.

— *Wo cao!*¹

Tata a făcut ochii mari. A înjurat. Tata nu înjura *niciodată*.

Ceva lipicios și întunecat mi-a picurat pe piciorul drept, din mâna tatei. M-am scuturat.

Sânge.

Era sânge.

Sângele tatei.

Și atunci l-am văzut. O greblă îi străpunsese burta, țintuindu-l în ușă. Marginea zimțată îmi atinge abdomenul și mă zgâria. Mi-am supt burta, încercând să respir în același timp.

Am clipit rapid, sperând să se destrame coșmarul. Tata a prins contur din nou, cu fața plină de sânge și cioburi de sticlă lipite de piele, ca țepii unui arici. Era sânge peste tot. Îi aluneca de la cicatricea de pe frunte până la bărbie. Sângele lui – cald, metalic, urât mirositor, *lipicios* – îmi pătrundea în haine, în piele, în păr.

¹ „Fir-ar să fie!”, în mandarină, în orig. (n.tr.).

Voiam să-l dau jos. Voiam să țip. Și-a mișcat buzele din nou, dar de data asta n-am mai înțeles nimic dincolo de țiuitul din urechi.

— *Nu te aud*, am rostit din vârful buzelor. *Mai zi o dată!*

Am încercat să mă mișc, să-i ating fruntea, să opresc sângele, dar era prea greu și trebuia să-mi trag burta să mă asigur că nu mă taie grebla.

Punguța roșie.

Am întins mâna cât de mult am putut. Grebla mi-a făcut o tăietură mică în piele, dar am reușit să apuc săculețul și l-am răsturnat. Un cuțit. Am strâns plăselele în mână și am încercat să-mi tai centura de siguranță. A cedat pe margine, dar nu conta. Tot nu puteam să mă mișc.

— *Henry!* am încercat să-l strig pe șofer.

Niciun răspuns.

Am aruncat o privire peste umărul drept și l-am văzut pe Henry cu fruntea lipită de airbagul dezumflat, în timp ce claxonul scotea un sunet constant, ascuțit. Știam că e mort chiar și fără să văd sânge. Părea o marionetă fără viață, cu pupilele negre și lipsite de strălucire.

Tata a mișcat iar din buze. Ochii lui mă implorau să-l ascult. Aș fi vrut, chiar aș fi vrut, dar nu auzeam decât claxonul.

O lacrimă a căzut de pe obrazul tatei pe al meu. Am scos un șuierat, de parcă picătura mă ardea acolo unde mă atinsese. Tata nu plângea *niciodată*. Buzele i se mișcau mai lent, iar trupul lui încă mă acoperea. Încă mă proteja de orice se întâmpla sau se întâmplase deja. Colivia de oțel strâmb ne ținea captivi. Nu m-aș fi putut mișca de sub el nici dacă aș fi vrut.

Am reușit să-mi înclăștez pumnii și să mă agăț de cămașa lui înaintea să se prăbușească peste mine. Îmi tremurau mâinile sub greutatea lui, ținând în palmă mânerul cuțitului. Ochii tatei au rămas deschiși, dar știam că nu mai e în viață. Sufletul lui plecase deja. Și am înțeles, în sfârșit, ce voia să spună când zicea că sufletele sunt neprețuite.

Simțurile mi-au revenit unul câte unul, picurând ca ploaia.

Mai întâi, auzul.

— Mai e cineva acolo?

— Un copil.

— În viață?

— La naiba... mă îndoiesc! Camionul i-a lovit direct, cu viteză maximă. N-au avut nicio șansă.

Apoi, pielea.

Tata era rece. Foarte rece. Prea rece. Știam ce înseamnă asta. O bucată din pielea lui s-a desprins de pe față și mi-a căzut pe piept. Dacă era fierbinte, eu n-am simțit-o. Tremuram din tot corpul și țineam ochii închiși, luptându-mă să opresc greața care îmi urca din stomac. Mușchii abdomenului îmi erau încă încordați.

Dă-te jos de pe mine! Nu vreau să simt cum mori. Nu vreau să simt nimic.

În sfârșit, am reușit să vorbesc:

— În viață, am îngăimat.

Auzeam oameni care gemeau, icneau, strigau și încercau să răstoarne mașina.

— Sunt în viață.

Dar nu simțeam că sunt.

— Rezistă, puștiule! a strigat o voce. Venim să te scoatem.

O să mai dureze puțin, bine?

— Bine!

Nu era bine. Nimic nu era bine.

Am închis gura strâns, ascultând ce vorbeau.

— Așteaptă. Asta nu e...?

— Ba da. Bo Sun. *Celebrul* Bo Sun.

Tăcere.

— Doamne ferește!

— E...?

— Trebuie să-l taie ca să poată ajunge la copil. E înfipt în greblă, prin metalul topit.

— La naiba! Săracul copil!

CAPITOLUL UNU

Farrow

— AM AUZIT CĂ STILISTUL EI ARE MAI PUȚINI URMĂRITORI pe Instagram decât ea. De pe bancheta din spate a Mercedesului GLE, Tabby și-a pocnit guma, apoi a continuat: Iar ea are cât, vreo patru mii? Serios, mai bine te lași pe mâna măcelarului de la Balducci's să-ți faci părul și gata!

— Își etalează bretonul de parcă ar fi 1999. Nimeni n-are curaj să-i spună că arată groaznic pe păr creț.

Reggie a chicotit.

— Și baleciajul e de-a dreptul portocaliu.

Tabitha și Regina Ballantine, doamnelor și domnilor! Surorile mele vitrege. Împreună, produc suficient venin cât să extermină o insulă locuită.

Mama mea vitregă, Vera, le-a țistuit de la volan.

— Haideți, fetelor! Nu e deloc drăguț din partea voastră.

Vorbele nu se potriveau deloc cu râsul ei răutăcios.

— Sylvia e fată de treabă. Un pic banală, dar nu e vina ei. N-ați văzut-o pe maică-sa?

Tabby a pufnit.

— Din păcate!

Mi-am mușcat buza cât de tare am putut, abținându-mă să spun că Sylvia Hall tocmai trecuse examenul de barou după

absolvise *magna cum laude* de la Georgetown. Minte ei oferea lumii mai mult decât o tunsoare scumpă.

Dar nu eram în poziția să zic ceva. În primul rând, pentru că femeile Ballantine mă urau de moarte și tot ce spuneam era întors împotriva mea. Iar în al doilea rând, pentru că, la propriu, nu eram în poziția de a vorbi: ghemuită în portbagaj, în poziție fetală, respirând cât mai superficial ca să nu mi se detecteze prezența.

SUV-ul trecea pe lângă peluzele impecabile din Potomac. Afară, aerul era îngroșat de plantele înflorite. Tot ce simțeam era mirosul cizmelor de călărie ale lui Tabby. Un amestec de bălegar, fân și băiatul de la grajd cu care probabil se tăvălise săptămâna asta.

— Mai avem mult?

Reggie a plescăit din buze, închizând ceva cu un clic.

— Sunt ușor entuziasmată, știi? N-am fost niciodată acasă la Zach Sun.

— Fă o poză, că e prima și ultima dată! a râs Tabby. Mamă, nici măcar nu înțeleg de ce ne duci acolo. Toată lumea știe că, dacă asta ar însemna ca fiul ei să se însoară cu cine vrea ea, Constance Sun și-ar scoate și un rinichi.

— Zachary Sun poate gândi și singur. Dacă hotărăște că o vrea pe una dintre voi de soție, nimeni nu-l poate opri.

O admiram pe Vera Ballantine pentru eternul ei optimism. Tabby și Reggie erau cam la fel de dorite ca o boală degenerativă. Un amestec letal de pretenții și lipsă de neuroni.

— În plus...

Vera a schimbat postul pe muzică clasică, deși n-ar fi putut face deosebirea între Yo-Yo Ma și *Yo Gabba Gabba*.

— O să fie și alți bărbați bogați și influenți pe acolo, tipi gata de agățat. Acel duce... Oliver nu-știu-cum?

— Von Bismarck.

Tabby a făcut o grimasă.

— Tipul e un fustangiu notoriu. Probabil îmi dă o boală venetică doar dacă respiră spre mine.

Reggie a râs.

— E drăguț cum te prefaci că nu te interesează.

— Scot și eu cartea Uno care schimbă sensul jocului, surioară.

— Să știi și tu că o dată m-a invitat la conacul lui de pe Coasta Amalfi.

— Pe tine și pe orice altă femeie cu puls.

Tabby a plescăit din limbă.

— Uau! Dacă eram în locul tău, eu deja mă apucam să fac invitațiile de nuntă.

Mi-am strâns genunchii la piept, cu brațele încleștate, și am derulat în minte luni întregi de cercetare. Planul meu era beton. Trebuia să intru. Să iau ce-i al meu. Să ies nevăzută, acoperită de noapte și de o rochie de designer pe care o rechițiționasem de la Reggie. Nu era prima mea combinație și cu siguranță nu avea să fie nici ultima. Sunt supraviețuitoare din naștere. De când mama biologică care n-a binevoit să apară m-a lăsat într-o cutie de carton de la Costco, la ușa tatei, cu un bilet:

*Enumai a ta. Poate data viitoare îmi răspunzi
la telefon, nesimțitule!
Un avort nu costă cât un copil.
Tammy*

Până atunci, tata deja se căsătorise cu Vera, după o poveste de dragoste ca-n filme. Din spusele lui Tabby, Vera îl îndemna pe tata să „scape de chestia aia”.

„Cum poți ști sigur că-i a ta?” bombănise prin casă pe tot parcursul copilăriei mele, știind foarte bine că o aud.

Dar n-aveam nevoie de un test ADN. Mama Natură depunea mărturie pentru mine. Aveam aceiași ochi albaștri glaciali ca ai tatei. Același păr blond, care cădea în onduleuri dese și ne încadra fețele și urechile. Aceeași structură osoasă delicată, același corp suplu, cu membre lungi. Chiar și același semn din naștere, exact sub ochiul drept.

Vera a oftat.

— Păcat că Romeo Costa nu mai e pe piață!

— De parcă am fi avut vreodată vreo șansă.

Reggie a căscat.

— De parcă ne-am fi *dorit* să avem o șansă. Am auzit că e sociopat.

— Serios?

Părul lui Tabby a sărit peste tetieră.

— Eu am auzit că a donat un pavilion de maternitate nou pentru spitalul Johns Hopkins imediat ce soția lui a rămas însărcinată.

— Probabil pentru că va trebui să dărâme intrarea ca s-o bage pe targă în ziua nașterii. Tipa care-mi face tratamentele faciale mi-a spus că Dallas Costa a mâncat jumătate din stratul de jos al unui tort cu trei etaje la cina de la Casa Albă aseară și tot tortul s-a prăbușit peste un baron al petrolului.

Chestia 1 și Chestia 2 au izbucnit într-un râs isteric.

— Mai simte cineva miros de clor? a întrebat Reggie și a adulmecat. Jur că mirosul lui Farrow îmi rămâne în nări zile întregi! Trebuie s-o dai afară, mamă. Împute toată casa.

— Și unde s-o pun, mai exact?

Vera a dat aerul condiționat la maximum.

— Avem nevoie de banii de chirie, cu toate gunoaiile pe care le-a lăsat taică-tu în urmă. Lumea deja începe să vorbească. Când am semnat leasingul pentru mașina asta, nici măcar n-am ales varianta AMG.

A făcut o pauză.

— Poate o putem băga în căsuța de la piscină...

— Nu căsuța de la piscină! a izbucnit Tabby, făcând mașina să se smucească în față. O transform în al doilea dressing.

Nu-mi venea să cred că în următoarea oră intenționez să mă strecur printre sute de oameni la fel de egocentrice și superficiale ca surorile mele vitrege. Dar n-aveam de ales. Zachary Sun deținea ceva ce-mi aparținea.

Pendantivul de jad n-ar fi trebuit să ajungă niciodată în conacul uriaș al familiei Sun. Evident, pe lângă toată situația pluteau urmele clasice ale lăcomiei Verei. Când murise tata, îi scosese ră toate lucrurile la licitație, așteptând cu răbdare să vină banii din asigurare. Din câte se părea, Zach Sun licitase de trei ori mai mult decât cea mai mare ofertă. Acum, miliardarul răsfățat deținea singura amintire care îmi mai rămăsese de la tata.

Dar nu pentru mult timp.

Vera a semnalizat și a făcut brusc dreapta pe un drum pietruit.

— Am ajuns. Doamne ferește, uite ce coadă!

În sfârșit! Le-a certat pe surorile mele, plescăind în timp ce așteptam.

— Pe bune, uitați-vă la paza de la poartă. E cam exagerat, dacă mă întrebați pe mine.

M-am înghesuit și mai tare în portbagaj, învelindu-mă cu materialul negru. Țesătura cusută de mâna mea se potrivea perfect cu restul spațiului gol. Știam că n-aveau să caute prea mult.

— Deschideți!

Un agent de pază a bătut în geamul portbagajului. Acesta s-a deschis lent, dureros de lent. Făclia lanternei mi-a străpuns pătura, dar imediat s-a închis la loc.

— Totul în regulă! *Următorul!*

Vera a frânat cu un scârțait. Monștrii mei vitregi au coborât din mașină, schimbând locul cu un valet. Exact cum anticipasem, acesta a parcat mașina pe Dark Prince Road, cea mai îndepărtată alee a proprietății de două hectare. Apoi s-a urcat într-un cărucior de golf cu alți valeti și a făcut drumul înapoi spre intrare.

De îndată ce au dispărut farurile, m-am târât din portbagaj până pe locul șoferului și am deschis portiera. Terariul familiei Sun strălucea de la un capăt la altul, scaldat în reflectoare orbitoare, ca și cum mă provoca să-l încalc. Chiar și de la câteva sute de metri distanță, arunca o umbră amenințătoare peste peluza tunsă la milimetru. Am pășit tiptil pe aleea luminată de bolți, ascunzându-mă printre rânduri de mașini de lux când un valet a trecut cu un Lotus Evija. Reggie avea să mă omoare dacă vedea în ce hal era rochia ei. Transpirația rece făcea satinul să mi se lipească de piele. Șlițul de pe picior se rupsesse cu câțiva centimetri în plus cât timp stătusem ghemuită în portbagaj.

Alt lucru aflat în timpul cercetărilor: petrecerea asta era, oficial, debutul vânătorii de mirese pentru Zachary Sun. La propriu. N-aveam niciun dubiu că fetele invitate intenționau să se ia la trântă ca în *Jocurile Foamei* până rămânea doar una în picioare. Dacă zvonurile din DMV erau adevărate, până la miezul nopții, Zachary Sun – doar ca să-și mulțumească mama disperată după nepoți – urma să aleagă, fără tragere de inimă, o singură candidată.

Toate erau frumoase în felul lor. Înalte sau scunde. Cu forme sau subțiri. Cu rochii mătăsoase și maniere încă și mai mătăsoase. Fiice de miliardari din Singapore și foști oligarhi salvadorieni. De chaeboli¹ coreeni și producători de la Hollywood. Dar aveau un lucru în comun – toate voiau să fie următoarea doamnă Sun.

¹ Conglomerate de afaceri, în coreeană, în orig. (n. tr.).

Am plecat capul, sperând să mă pierd în mulțime în timp ce mă strecuram printre rochii de gală și costume. Eram expertă în a fi invizibilă – o abilitate perfecționată încă de la grădiniță. Mai ales ca să mă feresc de abuzurile Verei și ale celor Două Chestii, de fiecare dată când aveau o zi proastă.

Conacul se ridica deasupra mea într-o splendoare impunătoare – întinderi de calcar franțuzesc pal, coloane imperiale și grădini îngrijite ce rivalizau cu cele de la Versailles. Mi-am înghițit nodul care-mi zgâria gâtul și m-am lăsat purtată înăuntru, înghițită de fluxul de corpuri nerăbdătoare. Scări impresionante, curbate, flancau holul principal. Ochii mi s-au agățat de cea care ducea spre ținta mea. Biroul lui Zachary Sun. Paznici în costum blocau baza scării, cu mâinile încrucișate în față și căști Bluetooth înfipite în urechi.

În colț, familia mea vitregă râdea mult prea zgomotos la cele spuse de niște bărbați în costume de firmă. Vera strângea un aperitiv la piept, afișând o grimasă forțată peste o baricadă de botox. Se învechise ca laptele uitat într-o saună și etala o personalitate la fel de acră. Trebuia să evit să fiu văzută, dar nu eram prea îngrijorată. Nimeni de aici nu mă cunoștea.

Tata fusese doar un muritor de rând și nu frecventa astfel de cercuri. Cât despre mine, evitam orice eveniment care implica să te dai bine pe lângă bogătanii din Potomac. Căsătoria mi se părea o pierdere totală de timp. Ar trebui să ai o singură iubire în viață: pe tine însăși. Și, eventual, un câine.

Am așteptat până un angajat s-a grăbit pe scări și m-am strecurat în urma lui. Simfonia vocilor de jos ne-a urmărit până la etaj. Mi-am mișcat buzele în tăcere, prefăcându-mă că port o conversație, ca să nu le trezesc suspiciuni paznicilor. Am cotit după colț și m-am furișat spre bibliotecă, acolo unde era biroul. Știam planul vilei pe dinafară. *Mulțumesc, Zillow!*

Când Zach cumpărase vila de la niște foști nobili elvețieni, nu schimbase mai nimic în afară de faptul că transformase garajul subteran într-o galerie de artă high-tech. Inițial, crezusem că trebuie să forțez intrarea. Dar, spre norocul meu, am dat peste coperta din *Wired* de luna trecută – un articol despre ultima achiziție ostilă a lui Zach. Și acolo era. Imortalizat într-un pictorial lucios, aproape invizibil sub puterea privirii lui goale. Pandantivul. Așezat pe un raft. Protejat de sticlă.

Lo siento¹, fraiere! Tocmai rămâi fără o piesă de artă!

Am pășit agale pe coridor, trecând pe lângă tablouri care probabil valorau mai mult decât toată moștenirea familiei Ballantine la un loc. Mai ales acum, când Vera și fiicele ei îngropau compania tatei într-un abis pe care nici Titanicul n-ar fi putut să-l atingă. Nu înțelegeam ce fusese în capul ei când împărțise firma de curățenie în patru părți egale. Trei dintre noi nu munciseră o zi în viața lor.

Ușa bibliotecii a apărut în față. Am strâns clanța până mi s-au albit degetele, convinsă că n-avea să cedeze. Petrecusem două luni învățând să deschid orice fel de yală, cu trusa ascunsă în sutien. Dar ușa s-a deschis ușor, fără un sunet. Un curent rece mi-a mângâiat pielea, trimițându-mi fiori prin tot corpul. Am intrat, am închis ușa și m-am lipit cu spatele de lemn, oferindu-mi un moment scurt ca să-mi reglez pulsul. Nu era prima dată când făceam ceva ce m-ar fi putut trimite la închisoare. Dar era prima dată când furam de la unul dintre cei mai puternici oameni din lume.

N-am pierdut vremea admirând biroul lui Zach Sun, deși nu mai călcasem vreodată printr-un loc atât de opulent. Nu când pandantivul mă chema ca un far. Era în aceeași cutie de sticlă ca în articolul din *Wired*, chiar lângă un exemplar identic. Un set pentru el și ea.

Pare perfect. Unul e al lui. Celălalt e al meu.

¹ „Îmi pare rău”, în spaniolă, în orig. (n. tr.).

N-aveam cum să le încurc. Pandantivul tatei avea o imperfecțiune unică, demonstrând că era al nostru. Când eram mică, îi tăiasem ciucurii, ca o „tunsoare”. Firele erau cu vreo doi centimetri mai scurte decât trebuia.

Am trecut pe lângă birou, ignorând hârtiile care au zburat pe covor în urma mea. În sfârșit – *în sfârșit* – am atins cu vârful degetelor sticla groasă, chiar deasupra pandantivului.

— Scuză-mă că am întârziat!

Lacrimile mi-au înțepat coada ochilor.

— Te-a închis într-o cușcă aurită, dar nu-ți face griji! Te scot de aici.

După moartea tatei, păstrasem pandantivul lui preferat în noptieră, ca să-l pot ține în brațe când mă trezeam noaptea și îmi doream să fie lângă mine. Înainte ca Vera să-l vândă, încă mai mirosea ușor a el, fiindcă parfumul era prins în nodurile complicate. Aș fi putut să pariez că acum era mângâjat de existența rece a lui Zach.

Tati, îl aduc înapoi. Jur!

Ridicându-mi tivul rupt al rochiei bleu, am desprins un tăietor de sticlă portabil din banda de la chiloți. Lama a făcut un *clic* când am scos-o, înfigând-o într-un colț al geamului. Loviturile din tâmpile s-au întezit cât am desenat un cerc în jurul micii încuietori.

Și atunci l-am auzit. Atât de tare, încât mi-a străpuns bățile inimii.

— Ce crezi că faci?

Futu-i!